

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Siælens Høisang

Citation: Baggesen, Jens: "Siælens Høisang", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid58240/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Jeg overalt formenter
I Flagren, Engles lig,
At Hjertet aldrig glemmer,
O, min Sophia^{*)}, dig!

En Huldflor af Kiærminder
Jeg giemmer i mit Bryst,
Som end dets Harpe binder
Til Barnefrandsjens Lyst.
Omsniilt af Emma^{**)}-Blikke,
Selv under sølvgraa Haar
Jeg veed, den visner ikke,
for Hjertet meer ei slaer.

Thi mangt et Held forlænte
Jeg i mit Sanger-Liv;
Selv mangen Pligt bortdrømte
Mig Harpens Tidsfordriv.
Jeg tabte, spildte, glemte,
Hvad Verden har og veed;
Men hvad mit Jndre glemte,
Var dig, Ufyldighed.

Sjælens Høifang.

I dig lever og frydes min Aand, usynlige Guddom,
Du, som opfylder uendelig Alt!
I dig taber mit Døie sit Blik; dig søger min Sjæls Eys,
Aldrig opdagede Mandernes Soll

*) Min tabte Møge.

**) Min tabte Datter.

Dig udgrander ei Evighed selv; ei naaer til din Høide
 Tankens af Støvet opflyvende Gnist.
 Sæl den svang sig i flammende Flugt, bag Himlens Himle,
 Over den øverste Stjerne, som veeg —
 End omhyllet af, Høiel dit Slør, af Rummet og Tiden,
 Ned i mit Hierte tilbage den sank.
 O! hvor søger, Usporkelig dig, hvor finder min Siæl dig,
 Dig, som min Tanke forsvinder at naae?
 Dig, for store mit største Begreb! for lyse min Aands Blik!
 Al! og for reene min helligste Sang!
 O! dit Væsen er evigen stukt, du Soles og Manders
 Salige Væld, i hvis evige Strøm
 Tidens fylde, Materiens Alt, henruller, en Boble —
 Al! og mit Jeg, og dets Stræben, deril!
 Og dog føler sig giennem en Skæl af Verden om Verden
 Hiertet, som svulmer andægtig, i dig!
 Mig jeg finder, o Gud! i din Haand, naar høit paa dit
 Skrafbiergs

Tordenrullende luende Tind,
 Midt i Ætherens flammende Storm, jeg i døvende Skveffrald
 Himmelig ønsker det knusende Slag,
 Som rdløser af Støvet den Mand, som aner sin Frihed,
 Gud! og de lettere Dinger til dig!
 Dig jeg føler i mig, naar i Kamp mod egen Naturvold
 Seieren over mit blodende Sælv
 Høit opløfter min mattede Siæl i salig Triumphfyrd,
 Medens mit Jordiske synker i Grund,
 Og af Bolgerne sluges det Drag, som glemte min Vellyst. —
 Ofte jeg kæmpe den salige Kamp!
 Naar da Fienden, den jordiske Lyst, er jvækket til Modstand,
 Kægger sig Stormen, og Bolgernes Brud,
 Og jeg finder dig, Mandernes Mand! og føler dig evig
 I min Samvittigheds salige Fred.